

El so d'un cavall alat

Pegasus reviu 25 anys després l'experiència de posar música a 'Berlín, simfonia d'una gran ciutat' i entusiasma el públic del Festival de la Porta Ferrada

XAVIER CASALS

Al safareig de l'Olimp ja fa dies que hi ha enrenou. Resulta que Pegasus, l'alat cavall d'Hèrcules, ha optat per desafiar la mitològica au Fènix. D'un temps ençà sembla que vulgui demostrar al coi d'ocellot ignífug que sobre això de renèixer de les pròpies cendres no té pas l'exclusiva. Els responsables d'aquest afrontament són quatre genets que responen als noms de Santi Arisa, Rafel Escoté, Josep Mas Kitflus i Max Sunyer, als quals s'ha afegit un cinquè joquei –Dan Arisa– amb ganes de més gresca.

Tot i que fa trenta anys que cavalquen plegats, durant llargs períodes han mantingut Pegasus a l'estable mentre treien a pista

els seus respectius poltres. Ara, però, l'efecte Guadiana sembla esvair-se i el grup ha tornat a fer-se visible. Primer va ser una gira amb motiu del seu vint-i-cinquè aniversari –entre 2007 i 2009–, després un concert i un DVD per les tres dècades en actiu –2010– i dimarts, a la Porta Ferrada, la recuperació d'un dels projectes més ambiciosos i reeixits a càrrec de la banda que va concedir al jazz-rock la denominació d'origen mediterrània. Es tracta de la música amb la qual van voler vestir les 1.009 escenes de la magnífica pel·lícula de Walther Ruttmann Berlin: Die Sinfonie der Grosstadt. Una autèntica obra mestra del cinema mut datada de l'any 1927, sobre la qual Pegasus va confegir onze moviments vitals, enèrgics, vibrants i lluminosos que es van traduir en el disc de títol homònim editat l'any 1986, quan encara continuava desapareguda la partitura que Edmund Meisel havia concebut simultàniament a la realització del film i que finalment va reparèixer el 2007.

Els avenços tecnològics han permès a Pegasus reprendre una aventura que fa tan sols 25 anys, quan la va presentar al Festival de Cinema de Miami, era una autèntica odissea. Carregar les bobines de cel·luloide, trobar el projector adient i ajustar la sincronia d'imatges i so de forma analògica suposava un repte gairebé impossible, a més d'una producció costosa. Ara convé agrair a l'era digital la recuperació d'aquella simfonia amb la qual els mítics Pegasus continuen enlairant-se sobre el cel de Berlín i, de propina, fent-nos gaudir dels balls de gegants transmediterranis.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 04-08-2011 Pàgina 72

-El Punt Avui. Edició Nacional 04-08-2011 Pàgina 64

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/440739-el-so-dun-cavall-alat.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss